

Sava Jojić, vlasnik Mačkovog podruma, ovogodišnji je dobitnik prestižne nagrade „Luča“ za izuzetan doprinos razvoju kulture i kulturnih delatnosti, koju tradicionalno dodeljuje Iriška čitaonica. U obrazloženju Komisije za dodelu nagrade, koju je na svečanosti povodom 170 godina Iriške čitaonice pročitao predsednik Komisije Todor Bjelkić, književnik i novinar, stoji da je Sava Jojić prošle godine u saradnji sa Iriškom čitaonicom, ustanovio nagradu za najbolju pesmu o vinu i uspešno je realizovao. Na raspisani javni Konkurs za izbor najlepše pesme o vinu, vinogradima i ljubavi, prijavilo se 35 kandidata iz svih krajeva zemlje, koji su poslali 65 pesama. Žiri je, umesto jedne, odabrao i nagradio čak tri pesme, a nagrade je obezbedila Vinarija Mačkov podrum iz Iriga. Ideja Save Jojića je naišla na izuzetno povoljno mišljenje u široj kulturnoj javnosti. Pesnici su dobili priliku da objave svoje originalne i neobjavljene stihove, a organizatori da publikuju jedinstvenu zbirku pesama, ne samo nagrađenih, nego i onih koje su ušle u najuži izbor. Na ovaj način, Sava Jojić je ličnim angažovanjem i svojom idejom, direktno doprineo podsticaju umetničkog stvaranja i afirmaciji Srpske čitaonice i Iriga, mesta u kome živi i stvara.

Nije bez značaja dodati da je Sava Jojić prvi srpski vinar, koji svakog trećeg četvrtka u novembru (prošle godine je to bilo 17. novembra), u Novom Sadu, javno i besplatno toči svoj Portugizer-Svatovac, na Svetski dan mladog vina, kada su prezentovane i tri prvonagrađene pesme.

Sava Jojić je, kaže se dalje u obrazloženju, čovek koji duboko u sebi nosi ljubav prema Irigu i zemlji, kojoj se uvek rado vraća. Irig je za njega ishodište, ali i čežnja svih njegovih lutanja i snoviđenja. U svemu što stvara, njegova supruga Ljiljana i ćerke Milena i Đurđica, su mu nesebični oslonci i pomagači.

Iako prehladen, Sava Jojić je našao snage da dođe, primi nagradu i obrati se prisutnima. Vidno uzbuđen, gospodin Jojić je rekao:

-U ovakvim prilikama me neobavezno povuče jezik da kažem neku reč o ovoj nagradi i šta se dešava. Naš kolega, uzeo mi je deo moje besede. Jako cenim poštovana direktorice Vera Novković, cenjeni vladiko Vasilije, poštovane gospođe i gospodo, ovo priznanje. Kada me je direktorica zvanično obavestila o dodeli ove nagrade bio sam dosta iznenađen, ali i ponosan. Moram da kažem da je naše pozorište osnovano 25 godina pre „velikog“ Narodnog pozorišta u Beogradu, a da je 1859. godine u iriškome pozorištu izvedena Šekspirova „Romeo i Julija“. Tri godine posle, izvelo ga je čuveno Hrvatsko kazalište. Ali pošto smo podosta govorili o kulturnoj prošlosti ovoga kraja, da kažem nešto o mojoj vezi sa bibliotekom.

Prvim slovima me je naučila moja tetka Lucija Čvorak, a u svet knjiga me je uveo čika Steva Opačić. Stara biblioteka se nalazila na mestu današnjeg parka i ja sam svaki dan tuda prolazio kada sam odlazio i vraćao se iz škole, i kao seljače, stajao ispred „ajzloga“, plašeći se da uđem unutra, dok jednoga dana čika Steva to nije primetio i uveo me unutra. Prva knjiga koju sam pročitao bila je „Rat svetova“. Od tada do današnjih dana, ja sam veliki poštovalac knjige.

U ovoj čitaonici je radilo mnogo značajnih ljudi, ali i mnogi ljudi koji nisu radili bili su aktivni i dali svoj doprinos njenom razviju. Ja ne mogu da spomenem sve te ljude, ali pored čika Steve Opačića, jedan izuzetan utisak na mene kao čoveka je imao sin Stevana Jergića, Milan. U dugim zimskim noćima, kada bi zatvorio čitaonicu, nas dvojica smo se povlačili u zadnje prostorije, to su danas prostorije Turističke organizacije Iriga, i dugo, dugo, uz poneku čašu pričali i raspravljali. To su mi bile najlepše rasprave o društvu, poeziji... Treći čovek kojeg želim da se setim u ovom trenutku je hroničar prošlih događaja u Irigu, Stevica Višnjević.

Kao Sremac i vinogradar, smatrao sam da treba da ostavim nešto pokolenjima koja dolaze. Pošto trenutno nisam u materijalnoj prilici da ostavim nešto značajnije, ali nikad se ne zna, smatrao sam da treba da ostavim nešto duhovno i onda sam razmišljao, šta je ovde kod nas u Irigu lepše, da li žetva ili berba grožđa. Pošto se intenzivo bavim vinogradarstvom i vinarstvom, smatrao sam da je najlogičnije da u najlepšim tradicijama Branka Radičevića osnujemo jednu nagradu, koja će podstaknuti ljude da napišu neku pesmu.

Iriška čitaonica nam je ostavila mnoga dela i nasleđa i pitam se šta mi ostavljamo budućim pokolenjima, osim plastičnih kesa i rogobatnog srpskog jezika koji danas kreiraju obučeni, ali ne vaspitani i obrazovani ljudi, i nameću nam jezik pun anglikanizma. Pozvao bih i ovom prilikom na čuvanje našeg jezika. Znam da će to učiniti naša iriška škola i naša čitaonica – izjavio je završavajući svoj slavodobitnički govor gospodin Sava Jojić.